

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 2 (120) • 4 februarie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Parohia Pașcani

Calea spre mântuire

Să facem binele din dragoste pentru Hristos

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

„Să nu facem binele cu socoteli, ca să luăm plată, ci să ne nevoim din dragoste pentru Hristos. Orice facem, să-l facem curat, pentru Hristos. Să luăm aminte să nu aibă înăuntru ceva omenesc, iubire de sine, interes etc. Să avem în minte că Hristos ne vede, ne urmărește și să încercăm să nu-L mâhnim. Altfel se destramă și credința și dragostea noastră.”

Este bine să știm

Cum se face Botezul „de urgență”?

Pr. Prof. Dr. Ene Braniște | *Liturgica specială*

Cartea de cult utilizată în cadrul slujbei botezului, numită Molitfelnic, cuprinde și o rânduială pe scurt a botezului, pentru cazurile când slujba trebuie făcută repede, pentru ca pruncul să nu moară nebotezat (așa numitul „botez din necesitate” sau „de urgență”). Aceasta constă din: **binecuvântarea mare**, **rugăciunile începătoare**, **o rugăciune** prescurtată pentru sfințirea apei de botez (în care se toarnă apoi și picături din untdelemnul binecuvântat), **afundarea** cu formula sacramentală a botezului, **mirungerea**, înconjurarea mesei pe care se află Evanghelia, cântând „Câți în Hristos”, **opolisul** (formula de finalizare a slujbei) și împărțirea.

În condiții normale, dreptul de a săvârși botezul îl au numai episcopii și preoții. Numai în lipsă de preot, pentru a nu rămâne cineva nebotezat, poate boteza și monahul simplu sau diaconul, iar la caz de mare nevoie – ca, de exemplu, când pruncul e în primejdie să moară nebotezat – poate să boteze orice creștin ortodox, bărbat sau femeie, și chiar părinții pruncului, afundând pruncul de trei ori în apă curată (în lipsă de apă, numai stropindu-l) și rostind de fiecare dată formula sacramentală: „Se botează robul/ roaba lui Dumnezeu (x), în numele Tatălui..., Amin” etc.

În cazul în care cel botezat în acest mod va supraviețui, atunci se va face ulterior toată slujba botezului, după rânduială, fără să se mai repete însă sfințirea apei, afundarea și mirungerea. În cel mai bun caz, botezul pruncilor nu trebuie amânat mult după naștere, ci preoții trebuie să-i învețe pe enoriașii lor, ca aceștia îndată după naștere să aducă pe pruncii lor la botez, pentru ca ei să nu se lipsească în vreun fel, din nebagare de seamă a părinților, de acest sacrament și astfel să se pericliteze mântuirea lor.

Cnămpie din lumina sărbătorii

De ce a zis Hristos că cea mai mare poruncă din Lege este „să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta”?

Preot Savatie Baștovoi

De ce a zis Hristos că cea mai mare poruncă din Lege este „să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta”? Acesta este un răspuns pentru toți cei care spun că ei fac bine și fără să creadă în Dumnezeu și fără să aibă nevoie de Biserică. Această categorie de oameni a reintrat în modă la fel ca în epoca de glorie a ateismului științific. Acești oameni spun cu ușurință: „eu nu cred că Dumnezeu vrea ca eu să stau în biserică printre babe care clevesc și vin acolo ca să judece pe alții, eu cred că Dumnezeu vrea ca eu să fac bine”. Acestora le răspunde Hristos prin replica Sa, pentru că și cărturarii care l-au pus întrebarea credeau că fac mult bine și numai bine.

Sensul răspunsului este că **nimeni nu poate face binele decât într-o relație de iubire**. Orice faptă devine bună dacă e făcută din iubire și orice lege capătă sens doar dacă are ca scop împlinirea iubirii.

Cum poți să-L disprețuiești pe Cel care este Iubire și să spui că tu faci binele? Disprețul reiese tocmai din ușurința cu care spui „eu cred că Dumnezeu nu vrea sau vrea”. Dacă eu aș răspunde în locul tău ce vrei sau ce crezi tu, oare te-aș mai iubi? A spune despre Dumnezeu că tu știi ce vrea El și că El vrea tocmai ceea ce vrei tu, este culmea mândriei și din această stare s-a născut tot răul în lume.

Să iubești pe Domnul tău din toată inima ta este începutul binelui, iar să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși este dovada împlinirii celei dintâi porunci.

Binele este Iubirea, iar cel care nu iubește nu poate săvârși binele, oricâte fapte denumite bune ar face. Cel care iubește pe aproapele nu poate disprețui pe Dumnezeu care este începutul iubirii.

Ce fel de povești sunt potrivite copiilor?

Sfântul Ioan Gură de Aur

Există tot felul de povești pline de întâmplări fantastice, cu zei, care se spun copiilor, dar ei nu știu ce este acela un zeu. Un copil își închipuie o minune prin care un om a devenit ceva mai mult decât era. Cu atât mai mult, ascultând istoriile Bibliei va crede în înviere și va crede că sufletul său se va înălța la cer.

Așadar, copiii să nu asculte istorii lumești. După ce-și termină lecțiile, pentru că sufletului îi place să asculte povești, spune-i numai din acelea din care lipsesc purtările așa-zise jucăușe sau ușuraticе, de fapt, copilărești. Tu crești un înțelept, un luptător al lui Hristos și un locuitor al cetății cerurilor.

Spune-i pentru început următoarea istorie (Facerea cap. 4): „Era o dată un tată care avea doi fii”. Te oprești puțin și continui: „Copiii erau frați buni, născuți de aceeași mamă. Unul era mai mare și celălalt mai mic. Cel mare era agricultor, iar cel mic păstor. Mezinul își păștea turmele prin văi și prin izlazuri”. Să-i spui povestea cu farmec ca să-l încanți și să nu obosească ascultând-o. „Cel mare semăna grâne și sădea copaci. Odată, au vrut să-L cinstească pe Dumnezeu și să-L aducă jertfe. Păstorul a luat ce avea el mai bun în turmă și l-a oferit lui Dumnezeu”.

Nu e mai bine decât să-i spui de oi cu lâna de aur, decât povești înspăimântătoare cu monștri? O asemenea istorie din Scriptură are ea însăși puterea de a-i trezi sufletul, nu-i nevoie să mai inventezi și altceva.

Pentru că cel mic, păstorul, îi adusesse lui Dumnezeu ce avusese el mai bun, pe îndată s-a coborât foc din cer care a luat ofrandele și le-a pus pe jertfelnicul ceresc. Fratele cel mare n-a făcut la fel. El și-a îndesat în hambare cele mai frumoase roade și l-a adus lui Dumnezeu pe cele mai puțin bune. Dumnezeu nu le-a primit. Și-a întors fața de la ele și le-a lăsat să zacă nemistuite de focul Său pe pământ, pe când jertfele fratelui mai mic le-a primit cu bucurie”.

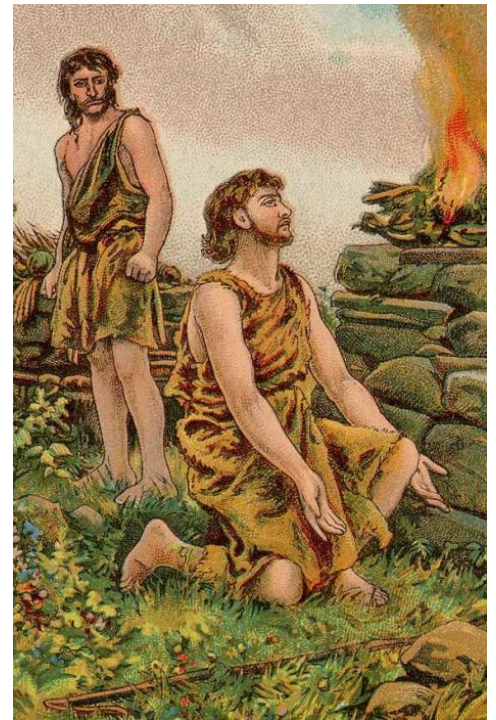
Așa se întâmplă și cu arendașii de pe marile moșii. Când vin la stăpânul moșiei să-și plătească dările, moșierul, pe unul îl primește în casă, dar pe altul îl ține afară. Este tocmai istoria lui Cain și a lui Abel. Care-i sfârșitul? „Fratele cel mare s-a mâhnit pentru că Dumnezeu l-a disprețuit și a fost mai prejos decât fratele lui mai mic și tot umbla

întunecat la față. Dumnezeu l-a întrebat: „De ce ești supărat? Nu știai că lui Dumnezeu îi aduci bucatele? De ce nu M-ai cinstit cum se cuvenea? De ce anume M-ai putea învinui? De ce nu Mi-ai oferit bucatele cele mai bune?” Și dacă crezi că trebuie să folosești cuvinte simple, poți să-i spui așa: „Și fratele cel mare, neavând ce să mai răspundă, n-a scos nici un cuvânt” sau, mai bine spune-i: „a tăcut”. Văzându-l apoi pe fratele cel mic, cel mare i-a zis: „Să mergem pe câmp”. Și, după ce l-a atras acolo cu gânduri viclene, l-a ucis crezând că Dumnezeu n-avea de unde să știe de fapta lui. Dar Dumnezeu a venit la el și l-a întrebat: „Unde este fratele tău?” Și acela i-a răspuns: „Nu știu, sunt eu oare păzitorul fratelui meu?”. Iar Dumnezeu i-a mai zis: „Uite, sângele fratelui tău strigă din pământ către Mine”.

Să stea lângă voi și mama când îi spui povestea, ca să ajute și ea și să intervină întrebând curioasă: „Ce s-a întâmplat după aceea?” Și tu să-i răspunzi: „Dumnezeu l-a luat la ceruri pe fratele cel mic care, aici pe pământ a murit, dar care acolo în cer mai trăiește și azi”.

Din astfel de istorii, copilul înțelege ce este învierea. Există tot felul de povești pline de întâmplări fantastice, cu zei, care se spun copiilor, dar ei nu știu ce este acela un zeu. Un copil își închipuie o minune prin care un om a devenit ceva mai mult decât era. Cu atât mai mult, ascultând istoriile Bibliei va crede în înviere și va crede că sufletul său se va înălța la cer.

„Și Dumnezeu l-a luat la ceruri pe fratele cel mic, iar pe cel mare care l-a omorât l-a lăsat să trăiască ani mulți pe pământ, având drept tovarăși teama și frica, suferind rele și chinuri nenumărate, pedepsit zi de zi”. Să descrii în amănunt pedeapsa, încât copilul să simtă frica și să-i spui: „Dumnezeu i-a zis așa fratelui rămas: „Suspînând și tremurând să trăiești pe pământ”. Copilul, desigur, nu știe ce înseamnă, de aceea explică-i: „Așa cum tremuri tu de frică în fața profesorului și nu știi, te bate

sau nu te bate, așa și acela a trăit clipă de clipă cu spaima-n suflet pentru că legătura lui cu Dumnezeu nu mai era aceeași”.

Atât îi va fi de ajuns. Să-i spui istoria aceasta într-o seară, la masă. Mama să i-o spună din nou, peste o vreme și să i-o mai spui de câteva ori; după ceva timp, să-i ceri să ți-o istorisească și el ție ca să se trezească în el încrederea în sine. După ce o va fi învățat bine, descoperă-i și ce ne învață. Desigur, sufletul lui știe de la sine să deosebească și să culeagă roadele, înainte de a i-o explica tu, dar, totuși, spune-i tu ce trebuie să țină minte și ce trebuie să învețe: „Vezi ce mare rău este să-l ucizi pe fratele tău? Vezi cât de rău este să te ascunzi de Dumnezeu? Pentru că El le vede pe toate, chiar și pe cele ce se fac pe ascuns”.

Dacă îi semeni copilului în suflet fie și numai această mică istorie biblică, nu va mai avea nevoie de pedagog, de vreme ce în mintea lui se va înstăpâni teama de Dumnezeu mai presus de orice teamă, tulburându-i sufletul.

La-l apoi de mână și du-l la biserică și să fie chiar în ziua în care se citește tocmai istoria lui Cain și a lui Abel. O să-l vezi cum va străluci de bucurie, cum va sări în sus de fericire, pentru că el știa deja ceea ce alții aflau abia atunci. Să-l vezi cum va voi s-o spună el înaintea citețului și cum va înțelege tot, folosindu-i nespun această împrejurare. Astfel, istoria aceasta simplă din „Facere” i se va întipări pentru totdeauna în memorie.

Mai poate câștiga și alte foloase. De pildă, să afle de la tine că nu trebuie să se mâhnească când îi e rău și e bolnav și să nu se teamă de moarte, pentru că Dumnezeu îl ia pe cel virtuos după moarte la Sine, în cer.